

Minunea Dimineții

Flavius Laurian Duverna

Minunea Dimineții

Privind de dimineață am văzut
Caisul lângă geam ca înflorit;
Și-a pus strai alb de primenire
Dup-anotimpul rece-n părăsire,
Și-așa frumos, s-a-mpodobit!

E floare lângă floare-n rânduri
Cu argintiile petale parfumate;
Albinele așteaptă să-și ia darul
Să strângă-n gușa lor nectarul,
Să-l pună-n stupul cu bucate.

Căci mierea și polenul strânse
Vor fi-adunate pentru hrană;
Sunt primul rod de pregustare
Din munca lor cea truditoare,
Din noul an, cu dulcea-i mană.

Și-așa-i de frumos să privești
Peisaju-n flori, de farmec plin,
Ce-aduce noi nădejdi-n suflet
Când vezi în ele atâta zumzet,
Că și-au un rost prin Cel Divin.

O! Și dacă cu-ai credinței ochi
Privim la marea 'Nțelepciune,
În reverență-umili noi vedem
Și pe deplin putem să credem,
Că-n orice zi,-i câte-o minune!

Flavius Laurian Duverna
13 aprilie 2013